

[Jørgen Junior]

Jeg takker for ministerens svar, og jeg konstaterer, at der altså er tale om et forslag fra styringsgruppen, som visse ministre har tilsluttet sig. Jeg vil meget anbefale, at de måneder eller det halve år, der nu kommer til at gå, inden der træffes nogen beslutninger, benyttes til en meget omhyggelig vurdering.

Hvorvidt det forslag, der er stillet, og som ministre har gjort til deres eget forslag, er et fornuftigt forslag, kan måske ikke siges fuldstændig utvetydigt, men jeg synes nok, der er en mængde spørgsmål, som må gøre, at man er meget, meget tvivlende. Det er ikke særlig sandsynligt, at man opnår en rationaliseringsgevinst ved at nedlægge et centralt beliggende lille hospital, som har et godt arbejdsmiljø, en ringe personaleudskiftning, og i stedet for udvider en meget stor institution som rigshospitalet. Jeg synes heller ikke, at erfaringerne fra de forskellige store hospitalsprojekter i Herlev og Hvidovre tilsiger, at man skal fortsætte i den samme skure.

Derfor er jeg bange for, at der er tale om, at man ønsker, at rigshospitalet for enhver pris skal udvides, ikke af fornuftbetonede grunde, men af mere prestigebetonede grunde. Det er en gammel sandhed, at hvis man først bygger et hus og bagefter begynder at planlægge, hvordan man skal bo i det hus, så bliver det ikke et særlig rart hus at bo i.

Jeg må nok sige, efter at have set en udtalelse fra Søren K. Sørensen, som er leder af denne styringsgruppe, så vidt jeg har forstået det i hvert fald, hvori han som en første begrundelse for ændringen nævner, at man gerne vil integrere kræftpatienterne i samfundet, og nærmest henviser til, at det er analogt med åndssvageforsorgen, at jeg synes, det er en meget, meget farlig vej at gå. Jeg er bange for, at man på den måde opnår at få en særlig kræftghetto i en hospitalsghetto, og det er i hvert fald ikke det, der er meningen.

Jeg vil godt stille ministeren et tillægs-spørgsmål ud over at opfordre til, at der nu kommer en debat, således at vi i hvert tilfælde prøver at få alle ting på bordet, for jeg har på fornemmelsen, at det ellers let bliver således, at noget bliver trukket ned over hovedet på nogen og på os alle sammen, uden at vi ved, hvad det drejer sig om. Jeg vil godt høre, om ministeren ikke er ganske alvorligt foruroliget, når Finseninstitutets direktion mener, at ændringen vil forringe landets

samlede beredskab i kræftbekæmpelsen. Det synes jeg er en så alvorlig udtalelse, at den i hvert fald må være hovedspørgsmålet i debatten.

(Klapsalver fra tilhørerpladserne.)

Formanden:

Jeg må bede tilhørerne forholde sig i ro, hvis de vil overvære resten af debatten.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Jeg skal om det sidste spørgsmål, hr. Jørgen Junior rejser, nævne, at den plan, som er lagt frem, og som nu er offentligt kendt, jo selvsagt ikke har til hensigt at forringe mulighederne for kræftbehandling i Danmark, men det modsatte.

Når man i planen har foreslået, at man samler en række funktioner i forbindelse med rigshospitalet, ligesom man ønsker at samle den anden halvdel af kræftbehandlingen i det østdanske område på Herlev sygehus, så er det ud fra ønsket om at have en nær faglig sammenknytning mellem disse specielle funktioner og en række andre specialer, som er nødvendige for at få den fagligt bedst mulige løsning.

Derfor beder jeg om forståelse for, at motivet til at lægge en plan fram som den, der er kommet, selvsagt ikke er noget ønske om at begrænse antallet af mindre sygehuse – enhver, der kender min holdning til disse ting, vil vide, at det ligger mig fjernt – men alene ønsket om at få den bedst mulige faglige baggrund for den kommende kræftbehandling. Jeg tror, det vil være værdifuldt, om vi kunne føre diskussionen på grundlag af en sådan respekt for et fagligt synspunkt, som jeg synes rækker meget langt.

Med hensyn til den fortsatte vurdering af disse ting er det en selvfølge, at en sådan plan rummer en række foreløbige betragtninger, og at man løbende må ajourføre sin viden om tingene og de vurderinger, som det kan give anledning til.

Jeg ønsker at understrege, at disse ting, fordi hr. Jørgen Junior bruger udtrykket »rationalisering« i forbindelse med dele af planen, ikke må opfattes alene som noget, der kan gøres op i kroner og øre. De faglige hensyn, som jeg startede med at understrege her, tæller meget stærkt i den samlede vurdering.